

[Miljøministeren]

også holde mig til det lidt mere overordnede dels i betragtning af tiden, dels i betragtning af, at de ordførertaler, der har været, også har holdt sig på et meget overordnet plan.

Man kan da diskutere – det har vi også gjort – om man skulle lave et nyt lovforslag netop nu. Når vi har gjort det, skyldes det, at vi har syntes, at det var vigtigt her at få en sidestilling mellem miljø- og naturhensynet og det erhvervsmæssige hensyn, hvor det tidligere har været sådan, at det erhvervsmæssige hensyn har stået forrest. Der er med andre ord tale om en sidestilling.

Vi har så også forsøgt her at prøve på at indbygge en Brundtlandtankegang i selve lovforslaget, sådan at man faktisk får naturhensynet og miljøhensynet integreret i noget, der også har erhvervsigt. Om man vil, er det i virkeligheden det første forsøg på at lave en Brundtlandlov. Det er det, der har været ambitionen. Heri ligger naturligvis også, at vi selvfølgelig ikke har tilsigtet forringelser, men at der på sigt vil være tale om miljømæssige og naturmæssige forbedringer.

Det lykkedes ordførerne slet ikke at sige – bortset fra en enkelt ordfører – noget om den styrkelse, der klart er i forbindelse med bræmmerne, i forbindelse med søerne, som er en afgørende faktor, når det drejer sig om biotopbeskyttelsen.

Hermed har jeg også kommenteret lidt af det, hr. Henning Nielsen var inde på, som dog krediterede, så vidt jeg har skrevet det ned, formålsparagraffen. Jeg synes ikke, det er ligegyldigt med formålsparagraffer. Jeg mener faktisk, at de er lovens hensigt. Det er den, man markerer, og her har man altså markeret en sidestilling. Vi har forsøgt med en Brundtlandtankegang. Vi kan så diskutere, om det er lykkedes eller ej, men jeg vil i hvert fald gerne sige, at det er det, vi har forsøgt for første gang.

Jeg vil ikke gå ind i nærmere drøftelser af de enkelte paragraffer, men blot om selve okkersagen sige, at man foretog en meget grov afgrænsning af okkerområderne, dengang de dukkede op, på en sådan måde, at man givetvis fik medtaget nogle arealer, som faktisk ikke var okkerpotentielle. Det, som vi er ved at have klart nu i løbet af året, er en gennemarbejdning ved hjælp af nogle forsøg, der er udarbejdet. Hvor er der egentlig okkerpotentielle arealer, og hvor er der ikke? Jeg mener ikke, at vi skal friholde

arealer bare for friholdelsens skyld. Vi har prøvet her at friholde det, vi mener er værdifuldt, ved hjælp af bræmmerne, søerne og sådan noget. I naturbeskyttelsesloven friholder vi andre arealer, som vi mener skal friholdes, men vi skal ikke pr. definition bare friholde arealer for arealernes skyld. Det vil altså sige, at er der nogle arealer, vi kan frigøre som okkerfarlige, er der ingen grund til ikke at gøre det. Det er sådan set det, der ligger i det, og derudover også, at det er hensigten at overgive disse områder til amterne, fordi vi mener, at det er det mest nærliggende, at amterne har ansvaret for det.

Det bliver dermed også lidt af et svar til hr. Lysholm Christensen, som sagde, at der kunne være lidt for stor afstand mellem amtet og den enkelte. Det vil jeg meget gerne medgive, men der har altså været en grundlæggende tankegang i det, som også – som jeg har været inde på om okker – har sammenhæng med det, som hr. Gade var inde på, nemlig at det ville være ønskeligt at have vandløbene fra deres udspring til deres udløb ét sted. I den sammenhæng vil det være mere hensigtsmæssigt, at det er amterne, for alt andet lige bliver det selvfølgelig færre myndigheder, der bliver involveret i de enkelte vandløb, end hvis det er kommunerne. Jeg er godt klar over, at hr. Gade ville have andet med i det. Det er også noget, vi har diskuteret, hvor meget vi skulle tage med i denne lov, og hvor meget der i virkeligheden skulle være i naturbeskyttelsesloven. Vi har lavet dette snit, men det kan vi komme nærmere ind på i forbindelse med den tekniske gennemgang.

Vi har været ganske mange overvejelser igennem, men det, der har været det overordnede synspunkt hos os, har været, at vi gerne ville forsøge os med denne Brundtlandtankegang, at kombinere de miljømæssige og de erhvervsmæssige interesser. Vi er så endt på det sted, hvor vi er nu.

Målet er naturligvis, at vi på sigt får stadig stigende vandkvalitet. Det er også vort ønske. Det er vel rigtigt at sige, når hr. Gade direkte spørger om det, at man i denne lov kan diskutere, om der er et tempotab. I alle de andre lovforslag, vi har til behandling i dag, mener jeg ikke at det er berettiget at sige, at vi taber tempo. Her kan man sige det i den forstand, at i og med, at vi går fra kommunerne til amterne, kan der være tale om tempotab. Det vil jeg meget ærligt sige. Det er også et valg, vi har foretaget, men det gælder kun denne lov, ikke nogen af de andre.